

вляеща аки песь, развратне и непогребне! Тъмже, треокаянне и безсрамне, на нось си на проклѣтыйтъ нещастливъ онзи свѣторожденный часть твой! Прочее невмѣнявамъ неискравното обращеніе твое природиѣ да си тлѣтворень наслѣдникъ на горко преоскърбенъ и сыновновъздыхающъ твой отецъ.

Чорбаджія.

Чувашъ ли, дѣдо попе! (клати главѣ) Иди—чалащисвай за сынове! . . .

Попътъ.

Срамны работы! . . . (омысленно поклаща си главѣтъ). Бахжры и поношенія на родители! . . . (Тегли броеници).

Уста Генко.

(Къмъ чорбаджія) На, чорбаджи! . . . Ама . . . чакай . . . да го типосамъ (къмъ чирачето) Дай черишъ бре.

Черачето.

(Навежда са, зема изъ подъ тезгяха черепа съ чериша и подава).

Уста Генко.

(Сгъва писмото, зема съ прѣстъ черишъ, мажи на писмото, приудря го съ мушѣтъ. Зема перото, което е на ухото му, и надписва писмото. (къмъ чорбаджія) Азъ го и надписахъ. (Чете надписа). На, чорбаджи! *Сие писмо подадесе саморучно въ руцѣ его.*

Чорбаджія.

(Зема писмото станва и къмъ Генка) Уста Генко!